

ske et Fradrag paa $2\frac{1}{2}$ pCt. i Lønnen til Statskassen eller Pensionsfonden, hvordan man nu vil indrette det, uden Hensyn til, om Tjenestemændene selv kommer til at faa Nytte deraf eller ikke. Jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser, dem vil ærede Medlemmer kunne læse i Lovforslaget. Jeg gør kun opmærksom paa Hovedændringerne, hvorved Tjenestemændene bliver stillet betydelig gunstigere end hidtil.

Der er truffet særlige Bestemmelser for Ministrenes Vedkommende. De kommer ind under Lønningsloven her, men med Hensyn til deres Pension er der den Forskel, at Kongen har den samme Adgang som hidtil til at fastsætte en større Pension for en Minister, end Lovforslaget giver Ret til. Dog staar der, at Bestemmelserne i §§ 60—61 ogsaa finder Anvendelse paa Ministeren. Men hertil maa bemærkes, at man maa undtage de politiske Grunde. Naar en Tjenestemand afskediges, fortaber han sin Ret. Men hvis Rigsdagen er saa venlig stemt overfor Ministeriet, at den jager Ministrene paa Porten, skal den ikke dermed kunne forklejne deres Ret til fremtidig at nyde denne Pension. Dernæst er der Bestemmelser om Ydelse af Efterindtægt for Tjenestemændenes efterladte, væsentlig i Overensstemmelse med, hvad der hidtil har været gældende i lignende Tilfælde.

Saa kommer selve Lønningssatserne. Den højtærede Finansminister udtalte ved Forelæggelsen, at Dækningen af de store Udgifter, som Lovforslaget foraarsagede, havde Lønningskommissionen elskværdigt overladt Ministeren at sørge for. Det er for saa vidt ogsaa rigtigt, som vi ikke har ment, at det var vor Opgave at anvise Dækning af de mange Millioner, som vil medgaa. Men derfor har Kommissionen dog ikke været blind for den Betydning, som det finansielt vil have at gennemføre en forsvarlig Lønningslov. Kommissionen har derfor ogsaa jævnlig holdt sig noget à jour med, hvordan det finansielle Resultat af de til enhver Tid foreliggende Forslag om Lønssatser vilde blive, idet vi var klare over, at selv om vi — det kan jeg sige for hele Kommissionens Vedkommende — ønskede Tjenestemændene en god og forsvarlig Løn, maatte den selvfølgelig begrænses af Hensynet til de finansielle Krav, der stilledes.

Den højtærede Finansminister opgjorde Merudgiften til ca. 60 Mill. Kr. aarlig. Jeg tvivler nu noget om, at dette vil slaa til, idet jeg ikke antager, at Ministeren

— det fremgaar i hvert Fald ikke af hans Forelæggelsestale — har taget Hensyn til Følgerne af Indførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen. De Beregninger, der her foreligger, gælder Embedsmændenes Lønninger paa et vist tidligere Tidspunkt, set i Forhold til Lønningerne i det foreliggende Lovforslag. Men siden da er Arbejdstiden blevet indskrænket for mangfoldige Tjenestemænd, og Følgen deraf har været og vil fremtidig være, at der maa ansættes en hel Del flere Tjenestemænd. Der vil altsaa nok medgaa adskillige Millioner yderligere — hvor mange, ved jeg ikke; vi har vist faaet nogle Oplysninger derom i sin Tid i Finansudvalget, men jeg husker ikke i Øjeblikket Tallet. Men det bliver i hvert Fald ikke saa faa Millioner, der maa lægges til af den Grund. Paa den anden Side har den højtærede Finansminister maaske heller ikke medregnet noget, som tjener til at dække en Del af Udgiften, nemlig det Fradrag, der fremtidig skal ske for alle Tjenestemænd for Ihændehaveelse af Boliger og Jordlodder; særlig vil Fradraget for Boliger komme til gode ved Beregningen af Udgiften, men den Indtægt for Statskassen, som derved fremkommer, og som jeg altsaa antager, den højtærede Minister ikke har regnet med, kan selvfølgelig ikke nær dække den Merudgift, som Indførelsen af 8 Timers Arbejdsdagen vil bringe. Tillige vil der efter dette Lovforslag fremkomme adskillige Udgifter, som ikke nu kan beregnes, nemlig til særlige Ydelser til Tjenestemændene for forskellige Arbejder o. s. v. Den højtærede Finansminister har vistnok heller ikke taget Hensyn til den Udgift, som vil komme, naar en Gang Præstelønningsloven kommer til Behandling (*Finansministeren* [Brandes]: Det kunde jeg heller ikke godt!). Nej, men naar man skal se paa de fremtidige Merudgifter for Statskassen, maa man ogsaa tage dette Forhold med i Betragtning.

Vi har, som sagt, i Lønningskommissionen hele Tiden haft Øje for de store Udgifter, og vi har i nogen Maade været bundne deraf med Hensyn til, hvor store Lønninger der skulde foreslaas. Vi har alle været enige om, at der skulde ydes en forsvarlig Løn til Statens Tjenestemænd efter det Arbejdes Kvalitet og Omfang, som de udfører, men Maaden, hvor paa denne Løn skulde ydes, har det været mere vanskeligt at komme overens om.

Ærede Medlemmer erindrer sikkert, at en af Kommissionens særlige Opgaver